

РЕШЕНИЕ

№ 5455

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110142555 по описа за 2023 година

Предявени са установителни иски с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД и чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД.

Производството е образувано по постъпила искова молба от „Топлофикация София“ ЕАД срещу „Нед Ойл Къмпани“ ООД, след развитие се заповедно производство по ч. гр. дело № 28121/2023 г. по описа на СРС.

Ищецът „Топлофикация София“ ЕАД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за изпълнение на парично задължение срещу „Нед Ойл Къмпани“ ООД да заплати на заявителя: сумата от 516,91 лева (петстотин и шестнадесет лева и 91 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.07.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 25.05.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 89,53 лева (осемдесет и девет лева и 53 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 31.05.2020 г. до 18.05.2023 г., сумата от 16,00 лева (шестнадесет лева), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г., ведно със законна лихва за период от 25.05.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 3,67 лева (три лева и 67 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 01.07.2020 г. до 18.05.2023 г., както и държавна такса в размер на 25,00 лева (двадесет и пет лева) и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева (петдесет лева).

В законоустановения срок длъжникът е подал възражения срещу заповедта за изпълнение, като съдът е указал на ищеца за възможността му в сроковете по чл. 422 вр. с чл. 415 ГПК да предяви установителни иски за съответните суми в заповедта за изпълнение. След указание до заявителя, последният е предявил установителни иски за вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът „Топлофикация София“ ЕАД твърди, че между него и ответника не е

налице договор за доставка на топлинна енергия, но дружеството е доставяло топлинна енергия до обект, собственост на ответника. Твърди, че доставената енергия е използвана за небитови нужди. Сочи, че ответникът се явява потребител на топлинна енергия за стопански нужди с адрес на топлоснабдения имот: гр. София, ж.к. „Христо Смирненски“, бл. 67, вх. А, ет. 8, ап. 52, аб.№ 283400. Твърди, че ответникът с получаването на доставените количества ТЕ и незаплащането им, предвид липсата на договор между страните, се е обогатил неоснователно за сметка на ищеца. Моли съда да установи съществуването на претендираното вземане така както е установено в заповедното производство. Претендира разноски.

В срочно подаден отговор ответникът оспорва изцяло предявените искове. Не оспорва факта, че е собственик на процесния имот, но прави възражение за липса на доставка на топлинна енергия в обекта. Сочи, че в имота няма радиатори и топла вода, тъй като предишният собственик ги е премахнал. Сочи, че партидата е на предходния собственик – „Кремиковци“ АД. Счита, че топлинната енергия е изчислена неправилно и неточно, възражава срещу претендирания размер. Счита, че топлинната енергия е отчитана неправилно. Прави възражение за изтекъл период на погасителна давност по отношение на претендираните вземания. Поради тези и останалите подробно изложени съображения моли предявените искове да бъдат отхвърлени.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

По иска по чл. 422 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД:

В тежест на ищеца по предявените искове е да установи обогатяване на ответника за сметка на ищеца, количеството на реално доставената от ищеца топлинна енергия за процесния период и размера на нейната цена, както и че през процесния период в сградата, в която се намира топлоснабденият имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер, тоест, че стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от третото лице – помагач, е била за сметка на ищеца.

При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

Ответникът не оспорва, че е собственик на процесния имот в процесния период, като този факт е отделен като безспорен между страните с изготвения проект за доклад обективизиран в определение от 03.01.2024 г. и приет за окончателен без възражения от страните в проведеното открито съдебно заседание на 21.03.2024 г. Ето защо и на осн. чл. 153 ГПК съдът приема отделения за безспорен факт за доказан. Същият се установява и от приетите по делото доказателства.

С решение от 04.07.2011 г. по гр. д. № 35861/2009 г. на СРС е обявен за окончателен сключеният на 18.05.2009 г. между „Нед Ойл Къмпани“ ООД, като купувач, и М и Дв, като продавачи, предварителен договор за покупко-продажба на процесния недвижим имот, а именно: ап. 52, находящ се в гр. София, р-н „Слатина“, ж.к. „ Ответникът е бил собственик на процесния имот от момента на придобиването на имота до неговото отчуждаване вследствие на постановено решение от 10.08.2022 г. по гр. дело № 67256/2019 г. по описа на СРС, с което е обявен за окончателен сключен предварителен договор за покупко-продажба на имота от 01.09.2014 г. Налага се извод, че в процесния период „Нед Ойл Къмпани“ ООД е собственик на процесния имот.

Приети по делото са и приложимите през процесния период Общи условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от ищцовото дружество на

потребители в гр. София.

По делото не са представени документи, касаещи извършвано от трето лице дялово разпределение през исковия период за процесния имот.

За установяване обема на ползваната топлинна енергия е прието заключение на съдебно-техническа експертиза. Съгласно заключението обектът, за който е доставяна топлинна енергия през процесния период, не е имал отоплителни тела, а само щранг-лира в банята и 2 бр. водомери за топла вода. Поради факта, че всички отоплителни тела са били демонтирани, топлинна енергия за отопление на имота от радиатори не е начислявана в процесния период. Топлината от щранг-лирата е изчислявана по т. 6.5 от Приложението към Наредба № Е-РД-04-1. Посочено е, че топла вода в процесния период не е ползвана. С оглед въведената система за дялово разпределение отчитането на топлинната енергия в процесния период е извършвано от „Топлофикация София“ ЕАД. Топлинната енергия, отдадена за сградна инсталация била изчислявана на база пълен отопляем обем на имота съобразно Наредба Е-РД-04-1. Посочено е, че извършеното разпределение на ТЕ за сградна инсталация напълно съответства на отчетената от общия топломер, като е спазен предвиденият ред за изчисление в нормативната уредба. В заключението вещото лице е отразило, че топломерът, монтиран в АС на процесния блок е преминавал последващи метрологични проверки, касаещи процесния период.

По делото е изслушано и прието и заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че общият размер на непогасеното задължение за главница в процесния период е в размер на сумата от 516,91 лв. за топлинна енергия и 40,05 лв. за дялово разпределение. Изчислено е, че с изравнителните сметки е отчетена разликата между прогнозно начислената ТЕ и реално консумираната, като тя се изразява в сума за доплащане и възстановяване в отделните отчетни периоди, като сумите са взети предвид от вещото лице при определяне на дължимия остатък. Посочено е, че размерът на лихва за забава в процесния период, отчетен след настъпване изискуемостта на всяко едно от вземанията, е в размер на сумата общо 85,10 лв. върху непогасената топлинна енергия и 8,02 лв. върху непогасената сума за дялово разпределение. По допълнително поставения въпрос вещото лице е посочило, че дължимите суми с настъпила изискуемост след 25.05.2020 г. са, както следва: главница за ТЕ – сумата от 492,86 лева, лихва върху главницата за ТЕ – сумата от 85,10 лева, главница за дялово разпределение – сумата от 40,05 лева и лихва върху главницата за дялово разпределение – сумата от 8,02 лева.

Съдът кредитира експертните заключения като пълни и компетентно дадени, като същите са приети без възражения от страните.

Съгласно разпоредбите на § 1, т.43 от ДР на ЗЕ (приложима редакция до 17.07.2012 г.) и § 1, т.33а от ДР на ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) потребител на енергия или природен газ за стопански нужди, респ. небитов клиент, е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди.

Разпоредбата на чл.149, ал.1, т.3 ЗЕ регламентира, че продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и потребителя на топлинна енергия за небитови нужди. Това е предвидено и в чл.1, ал.2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, действащи към исковия период. Липсва спор между страните, че писмен договор между тях не е сключен, поради което ищецът не може да претендира суми за топлинна енергия въз основа на договорни отношения. В този случай той разполага с иск по чл.59 ЗЗД *(в този смисъл са напр. Решение № 261491 от*

1.12.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 2828/2020 г., Решение № 2914 от 28.04.2017 г. по в. гр. д. № 12505/2016 г. по описа на СГС, Решение № 3687 от 26.05.2017 г. по в. гр. д. № 15934/2016 г. по описа на СГС и др.).

Ответникът не оспорва, а и от представените по делото доказателства се установява, че в процесния период е собственик на процесния недвижим имот, представляващ ап. 52, находящ се в гр. София, ж.к. „Христо Смирненски“, бл. 67, вх. А, ет. 8, която сграда е в режим на етажна собственост. От приетите заключения на допуснати СТЕ и ССЧЕ се установи, че сградата е била присъединена към топлопреносната мрежа, като до процесния имот ищецът е доставял топлинна енергия през процесния период.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване на разглежданото основание включва кумулативната даденост на следните елементи: обогатяване на ответника, обедняване на ищеца, които произтичат от един общ факт и това разместване на блага да е настъпило без основание. Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му. В разглеждания случай липсата на договор за продажба обуславя липса на основание за получаването на топлинна енергия за процесния имот.

Правото на част от собствениците да не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти не води до извода, че не следва да заплащат топлинна енергия за сградна инсталация, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти, те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани с тях (в този смисъл е *Решение № 5 от 22.04.2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г. на Конституционния съд*). Тези потребители обективно получават в имотите си част от топлинната енергия, отдадена от хоризонталните или вертикални топлопроводи на сградната инсталация, поради което не е налице хипотеза на пълна липса на потребление на топлинна енергия, както твърди ответникът.

При установеното от приетите по делото заключения по СТЕ и ССЧЕ, съдът приема, че за ответника е възникнало валидно задължение към ищеца за заплащане на сумата от 516,91 лв. /установен размер от вещното лице по ССЧЕ/ за доставена топлинна енергия, с която сума ответникът се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца. В случая начислената сума е за топлинна енергия, отдадена от щранг – лирата в имота и за сградна инсталация. Начислената сума за сградна инсталация не зависи от потребление на топлинна енергия в имота за отопление с индивидуални отоплителни тела, както и от потребяването на енергия за горещо битово водоснабдяване. Начисленията за сградна инсталация се определят от обема на имота, а не от потреблението на енергия в него. По делото не се установява трето лице да е ползвало имота, поради което и съдът приема, че ответникът по исковете носи отговорност пред ищеца за заплащане на енергията за начислената топлинна енергия за имота през процесния период (в този смисъл са напр.: *Решение № 186 от 12.01.2023 г. по в. гр. д. № 13746 / 2021 г. на СГС; Решение № 260516 от 23.03.2023 г. по в. гр. д. № 4928 / 2021 г. на Върх. III-б. състав на СГС; Решение № 260934 от 05.07.2023 г. по в. гр. д. № 13372 / 2020 г. на Върх. IV-д състав на СГС и др.*). Предявеният иск за главница за топлинна енергия следва да бъде уважен в пълен размер.

Неоснователно е направеното от ответника възражение за изтекъл период на погасителна давност. В случая намира приложение институтът на общата общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД – с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Следователно, исковете за плащане без правно основание по чл. 55 и чл. 59 ЗЗД се погасяват в 5-годишен

срок. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните, електроснабдителни и водоснабдителни дружества стоки и услуги, както и на доставчици на комуникационни услуги, са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - **договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време**, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок - арг. чл. 111, б. "в" ЗЗД, както и лихвите за забава. В случая предявеният иск се основава на неоснователно обогатяване, а не на договорно основание, поради което е приложим институтът на общата давност по чл. 110 ЗЗД. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 25.05.2023 г., от която дата установителният иск се счита предявен - арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. "б" ЗЗД. Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 25.05.2018 г., са погасени по давност. В случая процесния период е от 01.07.2019 г., поради което не са налице суми, погасени поради изтекла давност.

Изцяло основателна е претенцията за заплащане на стойността на извършване на услугата дялово разпределение, доколкото ищецът доказва обедняване за тази сума. Установи се от приетото заключение по съдебно-счетоводната експертиза обогатяването на ответника, който си е спестил разходите за плащането на стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от „Топлофикация София“ ЕАД въз основа на приетия по делото договор, сключен с етажните собственици.

По исковете по чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД:

За основателността на исковете за лихва за забава в тежест на ищеца е да установи, че е налице изискуемо главно задължение, което е останало непогасено през релевиращия от ищеца период на забава. При неоснователното обогатяване липсва предвиден срок за изпълнение, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не е представена покана, изпратена до ответника преди депозиране на исковата молба. Следователно ответникът не е изпаднал в забава преди предявяване на претенцията по съдебен ред, с оглед на което искът за лихва за забава върху претендираните главници следва да се отхвърли.

По разноските:

При този изход на спора право за присъждане на разноски възниква и за двете страни. Ответникът не е представил доказателства за сторени разноски.

На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество сумата от общо 589,40 лева, пропорционално на уважената част от исковете, включваща заплатена държавна такса, юрисконсултско възнаграждение при първоначално определен минимален размер и възнаграждение за вещи лица.

С оглед задължителните указания, дадени в т. 12 от Тълкувателно решение от 18.06.2014 г. по ТД № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът в исковото производство дължи да разпреди отговорността за разноските и в заповедното производство съобразно изхода от спора. Издадената заповед за изпълнение включва и вземане за разноски в размер на 25,00 лева държавна такса и 50,00 лева юрисконсултско възнаграждение, като съобразно уважената част от исковете, в полза на ищцовото дружество следва да бъде присъдена сумата от общо 63,84 лева.

Мотивиран от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 59 ЗЗД, че „Нед Ойл Къмпани“ ООД, ЕИК: 831723306, представлявано от М, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 следните суми: **516,91 лева**, представляваща цена на доставена от ищцовото дружество топлинна енергия за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2022 г. в имот с адрес: в гр. София, ж.к. аб., както и сумата от **16,00 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение в периода от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г., с които суми ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на ищеца, ведно със **законната лихва върху сумите, считано от 25.05.2023 г.** до погасяване на задължението, като ОТХВЪРЛЯ: исковете по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване на вземане за сумата от 89,53 лева, представляваща обезщетение за забава в погасяване на задължението за топлинна енергия за периода 31.05.2020 г. – 18.05.2023 г. и за сумата от 3,67 лева, представляваща обезщетение за забава в погасяване на задължението за дялово разпределение за периода 01.07.2020 г. – 18.05.2023 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 28121/2023 г. на СРС, 33 с-в.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Нед Ойл Къмпани“ ООД, ЕИК: 831723306 да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б сумата от **589,40 лева** разноски в исковото производство и сумата от **63,84 лева** разноски в заповедното производство, пропорционално на уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____